

CONTES PER A GENT RARA
QUE MENJA CARN

Laureano Miró

© 2016-2018, L. Miró
Primera edició, desembre de 2018
www.laureanomiro.laureamiro.com

La totalitat dels drets d'autor d'aquesta edició es destina a donacions per a organitzacions sense ànim de lucre que tinguin entre els seus objectius principals la defensa dels animals de granja.

Fotografia de portada: Michael Zittel (<https://www.pexels.com/@mikez>), sota llicència Pexels

Contingut

La llengua rasposa	5
Cerdos y cabrones	15
Els perills de la dieta mediterrània	65

LA LENGUA RASPOSA

Versió original en català

Dedicat a Chus, Pando, Tira,
Kinty, Grondo, Iris i Topi, els
gossos de la meva infantesa.

Ha arribat l'hora, per fi. Serà ràpid, potser no tan indolor com m'ho imagino, però ben ràpid. La ment humana és curiosa, ara que tot ha d'acabar, ara que ja ningú no em podrà recriminar res, la meva obsessió ha estat no molestar ningú. Última parada de línia, últim ferrocarril abans no tanqui el metro. Els passatgers podran tornar tranquil·lament a les seves cases, el servei no serà interromput. Bé, qui segur que patirà serà el maquinista —potser fins i tot no ho superarà—, però tant de bo entengui que el destí ja estava escrit. Danys col·laterals.

Estic relaxat, com no ho he estat en els últims mesos, com no ho he estat en els últims anys. L'aire viciat m'embolcalla d'una olor agra i les pedres del balast se'm claven als glutis, però estic bé: la foscor m'acull amorosidament. Potser hagués estat més romàntic en una línia de rodalies d'algun poble del Maresme nord, amb la volta d'estrelles per sobre meu en comptes d'aquesta volta del metro, plena de cables greixosos i ennegrits. Però no, he de ser realista, ni tan sols al Maresme nord es poden veure bé les estrelles a la nit.

M'estiro panxa enlaire, recolzant calculadament el clatell sobre la via. És freda, però m'encaixa prou bé. No hi ha dubte que el tall serà net, no m'aixafarà ni les espatlles ni la barbata. Quan el cap s'hagi separat del cos tinc entès que hauré de patir encara uns minuts de consciència, però

ignoro si la sensació serà d'ofec, de dolor intens o simplement se m'ennuollarà la ment. Lògicament no ho deu saber ningú, perquè ningú que hagi tingut el cap separat del cos ha pogut explicar-ho. Serà el meu últim aprenentatge.

Encara no sento el tren, però sí que noto com la via vibra lleugerament. Els indis del far west escoltaven les vies amb l'orella: ara sé que haguessin pogut fer servir igualment el clatell. L'andana no és massa lluny, però els passatgers de l'últim comboi ja han marxat i ara no se sent ningú.

Espera, sento un cri-cri. Potser és una rateta.

No, no és una rateta, és alguna bestiola més grossa. Respiro fons. M'he promès que un cop tingués el clatell a lloc no em mouria per res del món, és l'única manera de garantir el bon desenllaç. I no em penso moure perquè una rata XL hagi sortit a sopar. Ni parlar-ne.

Tampoc no és una rata grossa. Les rates no esbufeguen. Sigui el que sigui, aquesta bèstia s'està acostant sense cap mania. Giro el cap una mica, a veure si la veig. L'albiro en la foscor i ella s'atura, però tot seguit continua cap a mi. La vibració de la via va en augment.

Ja el tinc a sobre, no és més que un gos petaner. M'ensuma la cara, quina mania d'ensumar-ho tot tenen els gossos! Està prim com un secall i en el pelatge mostra nombroses clapes escrostonades, lacerades. Merda, aquest gos està malalt i m'enganxarà com a mínim el tifus. Bé,

que m'enganxi el que li roti que a mi ja se me'n fot tot. És un dels pocs avantatges que tenim els suïcides.

Per fi, ja sento el tren, només m'hagués faltat una avaria mecànica. O que algú se m'hagués avançat unes desenes de metres abans, ja seria mala hòstia. Però no, el retronys del ferrocarril és inconfusible i la via comença a vibrar de valent.

Però què redimonis fa ara aquest coi de xuixo? M'està llepant la galta, aquest animal pudent! Des que era nen que no recordava com són les llepades de gos. Sembla mentida que amb la baba que treuen tinguin la llengua tan seca. I tan rasposa, cony de recony! I no en té prou amb la galta, aquesta mala bèstia, ara ha començat a llepar-me l'orella!

He de conservar la calma, queden pocs instants per a la fi d'aquesta merda de vida, llepades de gos incloses. El soroll del tren ja ressona per tota la volta, pràcticament el tinc aquí.

Però el coi de ca insisteix, serà possible? Ara ja no em llepa, però se m'ha plantat al costat i em mira com un tòtil. Fug d'aquí, gos! Que no ho veus, que t'aniràs a l'infern amb mi? No, no ho veu. O potser és que també se li enfot, tan prim i tan malalt. Té una mirada curiosa, aquest animal, jo seria incapaç de mirar tan fixament. O potser és que tots els animals tenen les mirades profundes i les persones no ens n'havíem adonat mai.

Rebo un flaix de llum, de sobte tot s'il·lumina. Ja estic sota el focus frontal del comboi de metro. De fet ja estem sota el focus, perquè el gos no s'ha mogut. Continua mirant-me als ulls. Els animals potser no són racionals, però tampoc no són ximples —ho percebo de forma nítida, ell sap perfectament què succeirà en els pròxims segons—, i tot i així se'l veu ben calmat, no traspua ni un bri d'impaciència. Sense deixar de mirar-me s'ha ajagut al llarg de la via. En el seu cas la roda del tren no li segarà el coll: primer li aixafarà el crani i tot seguit el tallarà en canal. Potser és millor encara, s'estalviarà l'agonia de veure el seu cap separat del cos.

Quina deu ser, la seva història? Potser va néixer en un centre de cria, va ser separat de sa mare amb pocs dies i va anar a parar a una llar humana que, passada la dèria inicial, el va deixar abandonat a la bona de Déu. Ell, que creia tenir una nova família. O va aconseguir escapar d'algun caçador que, com és sabut, va decidir sacrificar-lo quan el seu rendiment va baixar. Qui sap, potser ja va néixer amb alguna tara i va ser rebutjat per qui fos el seu amo. Perquè esclar, els gossos només són propietats al servei de l'homo sàpiens. No tenen res a pelar, els desgraciats.

Tot i que potser és gossa i no gos. I de fet podria també haver tingut la seva pròpia família canina amb un pare i diversos cadells, que lògicament deu enyorar amb un dolor punyent, perquè només els animals salvatges allunyats de la civilització tenen dret a criar els seus propis fills i tenir les seves pròpies parelles. Per descomptat, aquest seria un bon motiu per buscar la mort.

Però no em mira per això. Si busqués la mort no li caldria enganxar-se a mi d'aquesta manera, no ara i aquí. Noto que em mira per un altre motiu. Mai he mirat així a un animal, mai en aquestes circumstàncies. No té cap sentit, però percebo que ens entenem. Què coi, això de que els humans som racionals no s'ho creu ningú. Òbviament som purament emocionals, com el gos que tinc al davant. Puc entendre'm amb un gos?

El pobre maquinista ja ens ha vist. Ha aplicat els frens d'emergència i fa sonar el xiulet amb desesperació. No aconseguirà parar el tren a temps, diverses tones llançades a tanta velocitat necessiten el seu recorregut per aturar-se. Ara hi caic en que no sé com són els frens dels ferrocarrils del metro. Faran com els cotxes moderns i evitaran el lliscament de les rodes? Si és així la primera roda seguirà girant quan arribi al meu coll i simplement m'aixafarà la nou tot separant cap i cos. Però si llisquen rebré un impacte de conseqüències no previstes. Bé, la conseqüència final serà la mateixa —a mi se me'n fum—, però potser el meu cos i el meu cap acabin a quarts de quinze, probablement tornats a esquarterar per altres rodes del comboi. Els forenses patiran per trobar tots els trossos.

I el gos? Del gos segur que no en quedarà res, ajagut com està sobre la via. Al final podria ser fins i tot que els nostres trossos acabessin mesclats en infinites esquitxades i diverses piles de vísceres escampades. Cosa que generaria un problema no menor perquè les meves restes haurien de ser traslladades a un cementiri, però les del gos s'haurien de llançar a les escombraries. I com no crec que